Lietas Nr. A420234725
A42-00837-26/46
ECLI:LV:ADRJVTN:2026:0115.A420234725.3.S

Administratīvā rajona tiesa

Valmieras tiesu nams

S P R I E D U M S

Latvijas tautas vārdā

Valmierā 2026. gada 15. janvārī

Administratīvā rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese Solveiga Pone,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /Persona A/ (*/Persona A/*) pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru /Persona A/ tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā, izdošanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts robežsardzes /Struktūrvienība A/ 2025. gada 10. maijā saņemts Pakistānas Islāma Republikas (turpmāk – Pakistāna) pilsoņa /Persona A/ iesniegums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā (turpmāk – Latvija).

Iesniegumā un personiskajā intervijā pieteicējs norāda, ka viņa ģimenei bijis konflikts ar */Nosaukums A/* grupējumu tēvam un vectēvam piederošās lauksaimniecības zemes dēļ, kā rezultātā trīs onkuļi esot nogalināti. Toties, lai paglābtu pieteicēju, viņa tēvs noorganizējis, ka pieteicējs pamet Pakistānu, laulātā ar bērnu turpina uzturēties Pakistānā pie savas mātes. Pieteicējs, uzturoties ārpus Pakistānas, esot sazinājies ar tēvu un brāli, kas esot teikuši, ka situācija Pakistānā esot normāla.

[2] Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – Pārvalde) /Struktūrvienība B/ 2025. gada 24. septembra lēmumu Nr. 1339/PLN/2025 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) pieteicējam atteikts piešķirt bēgļa un alternatīvo statusu Latvijā. Lēmumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[2.1] Pieteicējs nav sniedzis informāciju, ka viņš Pakistānā būtu saskāries ar vajāšanu, kas saistīta ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem. Līdz ar to nav pamata vērtēt iesnieguma atbilstību iepriekš minētajiem kritērijiem un nepastāv pamats piešķirt pieteicējam bēgļa statusu.

[2.2] No publiski pieejamās informācijas secināms, ka par */Nosaukums A/* mafiju Pakistānā dēvē cilvēku grupu, kas nodarbojas ar nelegālu zemes īpašumu atņemšanu to īpašniekiem, tos dēvējot arī par „zemes mafiju”. Nevar noliegt, ka nelikumīga zemes piesavināšanās ir problēma, ar kuru notiek cīņa valsts mērogā. Tomēr jāņem vērā, ka pieteicējs nebija zemes īpašnieks, jo zemes īpašums piederēja viņa tēvam, kurš turpina uzturēties Pakistānā, tāpat kā pieteicēja laulātā ar bērnu.

[2.3] Izvērtējot pieteicēja patvēruma procedūras laikā sniegto informāciju kopsakarā ar publiski pieejamo informāciju, kā arī ņemot vērā pieteicēja sniegtās informācijas nepietiekamo detalizācijas pakāpi, ir pamats apšaubīt viņa iesniegumā norādītā individuālā apdraudējuma iespējamību Pakistānā.

Pieteicējs ir lūdzis starptautisko aizsardzību Latvijā tikai tādu motīvu dēļ, kas nav uzskatāmi par pamatu starptautiskās aizsardzības saņemšanai. Tāpat ir pamats secināt, ka pieteicējs ir lūdzis patvērumu Latvijā, galvenokārt, lai nodrošinātu sev iespēju tālāk legāli uzturēties Eiropas Savienības dalībvalstu teritorijā kādu citu personīgo interešu dēļ, nevis saistībā ar nepieciešamību saņemt starptautisko aizsardzību.

[2.4] Noziegumi, par kuriem Pakistānā var sodīt ar nāvi, ir slepkavība sevišķi pastiprinošos apstākļos, terorisms, izvarošana, nolaupīšana, narkotiku tirdzniecība, valsts nodevība un spiegošana. Pēdējais nāvessods Pakistānā izpildīts 2019. gada 16. decembrī. Pārvaldes rīcībā nav informācijas, ka pieteicējs Pakistānā būtu apsūdzēts kāda smaga nozieguma veikšanā, tādējādi nav pamata uzskatīt, ka pieteicējam Pakistānā draudētu nāves soda piespriešana vai tā iespējama izpilde. Vienlaikus, izvērtējot pieteicēja sniegto informāciju, nav pamata uzskatīt, ka pieteicējam viņa izcelsmes valstī draudētu spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana.

[2.5] Jaunākā publiski pieejamā informācija par drošības situāciju Pakistānā neliecina par to, ka tur šobrīd notiek starptautiski vai plaša mēroga iekšēji bruņoti konflikti, kas radītu smagus un individuālus draudus civiliedzīvotāju dzīvībai un veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ. Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka pieteicējs pēc atgriešanās Pakistānā varētu saskarties ar smagu un individuālu apdraudējumu dzīvībai vai veselībai iekšēju vai starptautisku bruņotu konfliktu rezultātā.

[2.6] Attiecībā uz pieteicēju nav konstatējami tādi individuāli apstākļi, kuru dēļ pieteicējs nebūtu spējīgs sev nodrošināt iztiku Pakistānā. Proti, pieteicējs ir izglītots vīrietis darbspējīgā vecumā, kurš ir dzimis un uzaudzis Pakistānā, pārzina vietējās tradīcijas. Pakistānā pieteicējam bijis darbs un tur turpina uzturēties pieteicēja ģimene, kas varētu viņam sniegt atbalstu. Tādējādi, nav pamata uzskatīt, ka pieteicējam pastāvētu nepārvarami šķēršļi nodrošināt sev vajadzīgo iztiku Pakistānā.

[3] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteicējs pieteikumā norāda turpmāk minētos argumentus.

[3.1] Pieteicēja tēvam Pakistānā pieder lauksaimniecības zeme, kurā tiek audzēti dārzeņi, lai nodrošinātu iztiku. Svarīgi ņemt vērā, ka Pakistānā nepastāv tāda lietu un saistību kārtība kā Latvijā. Pakistānā zemes īpašnieks ir tas, kas uz šīs zemes atrodas un to apstrādā. Tēva zemes gabalu iekāroja */Nosaukums A/* grupējums, kas nogalina zemes īpašniekus un viņu mantiniekus, pēc tam uz viltotu dokumentu pamata un uzpērkot valsts iestāžu amatpersonas, pārņem zemi savā īpašumā. */Nosaukums A/* grupējums zemes gabala dēļ 2023. gadā uz tīruma nošāva vienu no tēva brāļiem, pēc sešiem mēnešiem otru tēva brāli, bet vēl pēc diviem ar pusi mēnešiem trešo tēva brāli. */Nosaukums A/* grupējums sāka vajāt pieteicēju un viņa tēvu, pieprasot atdot viņu zemesgabalu. Pieteicēja tēvs noslēpies, bet pieteicējs kā viņa mantinieks bija spiests izceļot un lūgt starptautisko aizsardzību. Pieteicējs ir vienīgais dēls savam tēvam, tāpēc Pakistānā pieteicēja dzīvība ir apdraudēta zemes dēļ. Pieteicējs papildus norāda, ka vēlāk tiesai tiks iesniegts testaments.

[3.2] 2025. gada 15. oktobrī pieteicējam piezvanījis draugs no Pakistānas un izstāstījis, ka naktī no 14. uz 15. oktobri pieteicēja sievastēva mājā ielauzušies cilvēki no */Nosaukums A/* grupējuma. Viņi meklējuši pieteicēju un vēlējušies nolaupīt pieteicēja trīsgadīgo dēlu, lai varētu šantažēt pieteicēju, piespiežot atgriezties Pakistānā un tad nogalināt. Pieteicēja sievai ar bērnu izdevies aizbēgt, bet sievastēvs ticis smagi piekauts un nogādāts slimnīcā.

[3.3] */Nosaukums A/* grupējumā ir cilvēki, kuri ir pieteicēja personiskie ienaidnieki. Nav pilnīgi nekādu šaubu, ka viņi vēlas pieteicēju nogalināt. Pakistānas varas iestādes nav spējīgas palīdzēt un aizsargāt pieteicēju. Pakistānā nepastāv cilvēktiesības un taisnīgas tiesību aizsardzības iestādes. Minētā iemesla dēļ pieteicējs lūdz piešķirt viņam alternatīvo statusu Latvijā. Pieteicējs vēlas dzīvot un strādāt Latvijā, kā arī vēlas, lai šeit ierodas viņa sieva ar bērnu, jo Pakistānā arī viņu dzīvība ir apdraudēta.

[4] Pārvalde rakstveida paskaidrojumā tiesai lūdz pieteikumu noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem argumentiem un turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[4.1] Lai gan paskaidrojumos pieteicējs norāda, ka ir sava tēva vienīgais dēls, personiskajā intervijā 2025. gada 2. jūlijā pieteicējs ir norādījis, ka viņam ir jaunāks brālis, kas sakrīt arī ar sākotnējā intervijā sniegto informāciju.

[4.2] Konkrētajā gadījumā nav nozīmes pieteicēja minētajam testamentam, jo tēvs ir dzīvs, un pats ir nekustamā īpašuma īpašnieks.

[4.3] Pieteicējs personiskajā intervijā ir norādījis, ka viņa sieva uzturoties /Nosaukums B/ pilsētā pie savas mātes, kur esot drošāk. Lai gan pieteicējs paskaidrojumiem ir pievienojis it kā piekautā sievastēva attēlu, Pārvalde šo pieteicēja norādi vērtē kritiski, jo sievastēvam nav saistība ar pieteicēja tēva zemi un viņš tās nonākšanu citu personu īpašumā nevar ietekmēt.

Līdz ar to kritiski vērtējams pieteicēja apgalvojums par draudiem viņa sievas ģimenei un tajos saskatāma vēlme panākt labvēlīgāku rezultātu saistībā ar pieteicēja starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu tiesā.

[4.4] Pieteikumā pieteicējs nav minējis nekādus apstākļus, kas viņa ieskatā apliecinātu, ka viņam ir nepamatoti atteikts piešķirt viņam bēgļa vai alternatīvo statusu Latvijā.

Motīvu daļa

[5] Lietā strīds ir par to, vai ir pamats pieteicējam piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu.

[6] Patvēruma likuma 37. panta pirmajā daļā noteikts, ka uz bēgļa statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību.

Par vajāšanu minētās tiesību normas izpratnē saskaņā ar Patvēruma likuma 38. panta pirmo daļu atzīstamas: 1) darbības, kas sava rakstura vai biežuma dēļ ir pietiekami smagas, lai radītu smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu; 2) vairākas darbības, arī cilvēktiesību pārkāpumu kopums, kas ir pietiekami smags, lai ietekmētu indivīdu šā panta pirmās daļas 1. punktā minētajam veidam līdzīgā veidā.

Šādas darbības saskaņā ar Patvēruma likuma 38. panta otro daļu var būt: 1) fiziska vai garīga vardarbība, ieskaitot seksuālu vardarbību; 2) tiesiski un administratīvi pasākumi vai arī policijas vai tiesu iestāžu pasākumi, kas paši par sevi ir diskriminējoši vai tiek īstenoti diskriminējošā veidā; 3) nesamērīga vai diskriminējoša apsūdzība vai nesamērīgs vai diskriminējošs sods; 4) juridiskas pārsūdzības atteikums, kura rezultātā tiek piespriests nesamērīgs vai diskriminējošs sods; 5) apsūdzība vai sods par atteikšanos pildīt militāro dienestu konflikta laikā, ja militārā dienesta pildīšana ietvertu noziegumu vai tādas darbības, uz kurām attiecas šā likuma 45. panta pirmās daļas 3., 4. un 5. punkts; 6) darbības, kas īpaši vērstas pret dzimumu vai pret nepilngadīgām personām.

Lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, nepietiek, ka persona apgalvo, ka tā baidās no vajāšanas. Šādām bailēm ir jābūt pamatotām. Novērtējot, vai bailes ir objektīvi pamatotas, ir jāanalizē situācija valstī, no kuras persona bēg, kā arī jāvērtē pieteicēja sniegto paskaidrojumu ticamība (*(UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Geneva, 2019, paragraphs 38, 42.*Pieejams: *https://www.unhcr.org/media/handbook-procedures-and-criteria-determining-refugee-status-under-1951-convention-and-1967).*

Atbilstoši Eiropas Savienības Patvēruma aģentūras (European Union Agency for Asylum) izdotajam pētījumam „Pierādījumu un uzticamības novērtējums kopējās Eiropas patvēruma sistēmas kontekstā” (pieejams:*https://euaa.europa.eu/publications/judicial-analysis-evidence-and-credibility-context-common-european-asylum-system*) par patvēruma meklētāja stāsta uzticamības vērtējuma kritērijiem var būt: iekšējā un ārējā konsekvence, pietiekama detalizācijas pakāpe, ticamība (minētā pētījuma 4.5. sadaļa). Ar iekšējo konsekvenci jāsaprot patvēruma meklētāja sniegto faktu kopējā saturiskā saskaņotība un vienotība. Ārējā konsekvence savukārt nozīmē patvēruma meklētāja stāstītā atbilstību vispārīgi zināmajai informācijai, tostarp izcelsmes valsts informācijai un citiem lietā esošajiem pierādījumiem.

Patvēruma meklētāja stāsta ticamība nozīmē to, ka tam jābūt saprātīgam un iespējamam, kā arī tas nedrīkst būt pretrunā ar lietā esošo specifisko un vispārējo informāciju (pētījuma 4.5.1. sadaļa).

[7] No lietas materiāliem par pieteicēju, viņa ieceļošanu un patvēruma pieprasīšanas motīviem konstatējami šādi apstākļi.

[7.1] 2025. gada 10. maijā Valsts robežsardzes /Struktūrvienība A/ reģistrēts pieteicēja iesniegums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu. Kā patvēruma pieprasīšanas iemeslu pieteicējs iesniegumā norādījis, ka mītnes zemē Pakistānā pieteicēja dzīvību un veselību apdraud grupējums no /Nosaukums C/ apgabala, kuram pastāv konflikts ar ciemu un tie draud pieteicēju nogalināt.

[7.2] No Valsts robežsardzes amatpersonas 2025. gada 15. maija uzziņas konstatējams, ka 2025. gada 10. maijā Valsts robežsardzes /Struktūrvienība A/ amatpersonas no Lietuvas Republikas (turpmāk – Lietuva) Valsts robežsardzes dienesta amatpersonām pārņēma pieteicēju, kurš nosauca sevi par Pakistānas pilsoni */Persona A/*, dzimušu /Datums A/, bez derīga ceļošanas dokumenta, bez derīgas vīzas vai uzturēšanās atļaujas. Lietuvā pieteicējs kopā ar vēl četrām personām konstatēts automašīnas pārbaudē Lietuvā */Nosaukums D/* ciemā.

2025. gada 10. maijā Valsts robežsardzes amatpersona pieteicēju aizturējusi un ievietojusi Aizturēto ārzemnieku izmitināšanas centrā /Nosaukums E/.

[7.3] 2025. gada 15. maijā veiktas pārrunas un sākotnējā intervija ar pieteicēju, kas atspoguļota 2025. gada 15. maija Patvēruma meklētāja pārrunu un sākotnējās intervijas anketā (turpmāk – sākotnējā intervija).

Par patvēruma motīviem pieteicējs norādījis, ka bijis ģimenes strīds, ienaidnieki (zemes īpašuma dēļ) nogalinājuši trīs onkuļus, tad tēvs nolēmis, ka pieteicējam jābēg, jo draudēja arī viņam, un jādodas uz Eiropu.

Par ieceļošanu pieteicējs paskaidrojis, ka izceļojis no mītnes valsts 2025. gada februārī no */Nosaukums F/* lidostas legāli uz Krievijas Federatīvo Republiku (turpmāk – Krievija), taču neatceras, kurā pilsētā un lidostā ieceļojis, kur uzturējies aptuveni trīs dienas. 2025. gada februārī nelegāli ar pārvadātāja automašīnu no Krievijas izceļojis uz Baltkrievijas Republiku (turpmāk – Baltkrievija), nezina ieceļošanas pilsētu. Baltkrievijā uzturējies apmēram pusotru mēnesi.

2025. gada 27. aprīlī mežā caur tuneli nelegāli šķērsojis Latvijas robežu. Latvijā mežā pavadījis apmēram sešas dienas. Tad iekāpis mašīnā, aizbraucis uz Lietuvu, kur aizturēts un atgriezts Latvijā.

Pieteicējam nav bijušas problēmas izceļot no mītnes valsts. Izceļošanu organizējis un par to samaksājis pieteicēja tēvs.

Konkrēts ceļošanas galamērķis pieteicējam nav zināms, pieteicējs nezinot, kur veda pārvadātājs, – jebkura Eiropas Savienības valsts. Ceļošanas mērķis nav sasniegts, jo pieteicēju aizturēja.

Pieteicēja pastāvīgā dzīvesvieta izcelsmes valstī pēdējo piecu gadu laikā bijusi */Nosaukums G/*province,*/Nosaukums H/* pilsēta, Pakistāna. Darba pieredzes izcelsmes valstī nav. Izcelsmes valstī ieguvis pamatizglītību, skolas 10 klases. Reliģiskā piederība – musulmanis.

Pakistānā palikuši un joprojām dzīvo pieteicēja ģimenes locekļi: sieva un trīs gadus vecs bērns, vecāki un brālis, kuru dzīvesvieta ir */Nosaukums B/* Pakistanā, divas māsas, kuras ir precējušās, konkrētu dzīvesvietu Pakistānā pieteicējs nav norādījis.

Pieteicējs paskaidrojis, ka izcelsmes valstī nav bijis politiski aktīvs, nav sodīts vai turēts aizdomās par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, nav karaklausībā. Pieteicējs nav pieprasījis patvērumu citās valstīs, kā arī nav bijis deportēts vai izraidīts no citām valstīm.

[7.4] 2025. gada 2. jūlija intervijā ar Pārvaldes amatpersonu, kas fiksēta 2025. gada 2. jūlija Ziņojumā par personisko interviju ar patvēruma meklētāju (turpmāk – personiskā intervija), pieteicējs par patvēruma pieprasīšanas iemesliem norādījis, ka pametis Pakistānu personisku iemeslu dēļ. Esot personiski ienaidnieki */Nosaukums A/* grupa, kas ieradusies viņu ciemā.

/Nosaukums A/ grupas locekļi pirms diviem ar pus vai trim gadiem nogalinājuši trīs pieteicēja tēva brāļus, palikuši dzīvi pieteicējs, pieteicēja tēvs un trīs pieteicēja brālēni.

/Nosaukums A/ ir saistīta ar mafiju un viņi prasījuši vienam pieteicēja tēvocim, lai atdod īpašumu, bet viņš to nedarīja, tāpēc nogalināja viņu un pēc tam vēl divus tēvočus.

Pēc tēvoča nogalināšanas devušies uz policiju un rakstījuši iesniegumu, bet neviens nav ģimenei palīdzējis, jo */Nosaukums A/* grupai ir daudz naudas un liela ietekme.

Jautāts par saistību ar tēvoča nogalināšanu, pieteicējs paskaidrojis, ka pieteicējs slēpies, kad viņi nākuši draudēt. Pieteicējs devies no viena ciema uz otru un strādājis /Nosaukums H/.

Pieteicējam draudējuši */Nosaukums A/* grupas pārstāvji. Viņi sūtījuši draudu vēstules un ielūguma vēstules, ka jāiet pie viņu vadītāja atrādīties, tad pieteicējs un viņa ģimenes locekļi slēpušies un */Nosaukums A/* grupas pārstāvji teikuši, lai viņi iet runāt par īpašumu. Tas bijis lauksaimniecības zemes īpašums, kas piederējis pieteicējam, tēvam un vectēvam.

No grupējuma 2021. gadā saņemtas pieteicēja tēvam adresētas vēstules.

2023. gadā pieteicējs devies uz /Nosaukums H/ un /Nosaukums I/, lai strādātu, un 2025. gadā pieteicēja tēvs nolēmis, ka pieteicējam jāpamet Pakistāna.

Uz /Nosaukums H/ pieteicējs pārcēlies viens, sieva palikusi pie savas mātes /Nosaukums B/ pilsētā. Pieteicējs paskaidrojis, ka ar sievu ir mazliet runājis, un apstiprina, ka sieva ar bērnu ir drošībā, problēmu neesot.

Uz jautājumu, kāpēc pieteicējs izceļojis no Pakistānas, pieteicējs atbildējis, ka visi uztraucoties par bērniem. Brālis nav izceļojis no Pakistānas, jo problēmas esot bijušas ar pieteicēju, brālis esot jaunāks. Pieteicējs neesot neko dzirdējis, ka pēc viņa izceļošanas */Nosaukums A/* grupa būtu apdraudējusi brāli.

/Nosaukums I/ un /Nosaukums H/ pieteicējs strādājis pirmdienās dārzeņu tirgū un strādājis arī sandaļu rūpnīcā.

Par ceļošanu pieteicējs paskaidrojis, ka ar Pakistānas dokumentiem devies uz Krieviju. Tēvs aprunājies ar kādu personu, kas nokārtojusi pieteicējam Krievijas vīzu. Kad pieteicēja tēvs teicis, ka pieteicēja dzīvība patiešām ir apdraudēta, pieteicējs 2024. gadā nokārtojis pasi un tad to iedevis personai, kas nokārtojusi pieteicējam Krievijas vīzu.

Uzturoties /Nosaukums H/ un /Nosaukums I/, ar pieteicēju divas reizes mēģinājuši sazināties cilvēki no */Nosaukums J/* grupas. Viņi teikuši, ka nogalinās visus, kas atrodas Pakistānā, tas bijis saistīts ar ģimenei piederošo lauksaimniecības zemi.

Pieteicējam neesot bijis plāna, uz kurieni ceļot un ar kādu mērķi. Pieteicēja izceļošanu plānojis tēvs, un tēvam apsolīts, ka pieteicēju nogādāšot uz drošu valsti. Pieteicējs neesot bijis informēts, uz kurieni viņu vedīšot, un pieteicējam arī pašam nav bijuši plāni, kur viņš gribētu nokļūt. Pieteicējam teikts, ka viņu vedīšot uz drošu vietu.

Pieteicējs esot sazinājies ar tēvu un brāli. Brālis nezinot, kur atrodas tēvs, bet situācija esot laba, normāla. Aptuveni deviņus mēnešus tēvs neuzturoties mājās un nekontaktējoties ar brāli.

Par iespēju dzīvot citur Pakistānā, pieteicējs paskaidrojis, ka ir dzīvojis /Nosaukums I/ un /Nosaukums H/, un viņi pieteicējam tur draudējuši, viņi pieteicējam divas reizes zvanījuši, pēc tam pieteicējs nomainījis SIM karti. Pēc tam pieteicējam neviens nav draudējis un pieteicējs pametis valsti.

Ja pieteicējs atgrieztos Pakistānā, */Nosaukums J/* grupas cilvēki pieteicēju nogalinātu zemes īpašuma dēļ.

[8] Izvērtējot šā sprieduma 7. punktā aplūkotos pierādījumus kopumā, atzīstams, ka pieteicējs sniedz nepatiesu, pretrunīgu informāciju, tādēļ pieteicēja paskaidrojumiem par patvēruma pieprasīšanas motīviem nav piešķirama ticamība.

Pieteicēja ģimenes – sievas un bērna, vecāku un brāļa dzīvesvieta sākotnējā intervijā norādīta /Nosaukums B/, Ziemeļrietumu pierobežas province. Savukārt kā savu dzīvesvietu pēdējo piecu gadu laikā, tas ir, kopš 2020. gada, pieteicējs ir norādījis /Nosaukums H/ pilsētu. Bet personiskajā intervijā pieteicējs norāda, ka devies uz /Nosaukums H/ un /Nosaukums I/ strādāt tikai 2023. gadā. Turklāt pieteicējs norāda, ka uz /Nosaukums H/ devies ar nolūku strādāt, nevis savas drošības nolūkos. Līdz ar to ir konstatējama pretruna pieteicēja sniegtajos paskaidrojumos par viņa dzīvesvietu pēdējo piecu gadu laikā un attiecīgi arī pretrunas pieteicēja stāstījuma par */Nosaukums A/* grupas locekļu uzbrukumu pieteicējam un viņa ģimenei laiku, proti, ja pieteicējs pēdējos piecus gadus ir dzīvojis /Nosaukums H/, kā tas norādīts sākotnējā intervijā, tad */Nosaukums A/*grupas locekļu īstenoto darbību laikā (pirms divarpus vai trim gadiem) pieteicējs jau vairs nav dzīvojis kopā ar ģimeni /Nosaukums B/.

Pieteicējs norādījis, ka viņa ģimenes locekļi, tostarp tēvs, ir palicis dzīvot /Nosaukums B/, kur joprojām arī dzīvo, taču no pieteicēja paskaidrojumiem par mītnes zemē saņemto apdraudējumu izriet, ka draudus vienlīdz saņēmis arī pieteicēja tēvs, taču tas nav bijis šķērslis pieteicēja tēvam turpināt dzīvot ģimenes pastāvīgajā dzīvesvietā /Nosaukums B/. Minētais rada pamatotas šaubas par pieteicēja stāstījuma sakarā ar*/Nosaukums A/* grupas locekļu radīto apdraudējumu patiesumu.

Personiskajā intervijā pieteicējs norādījis, ka, uzturoties /Nosaukums H/ un /Nosaukums I/, ar pieteicēju divas reizes mēģināja sazināties cilvēki no */Nosaukums J/* grupas un izteikuši draudus. Pieteicējs nemin par */Nosaukums A/* grupas locekļu radītu apdraudējumu, pieteicējam dzīvojot /Nosaukums H/ un /Nosaukums I/. Turklāt arī šo jautājumu pieteicējam ir izdevies atrisināt, nomainot telefonam SIM karti. Arī personiskās intervijas nobeigumā, stāstot par šķēršļiem atgriezties izcelsmes valstī, pieteicējs norāda par apdraudējumu no */Nosaukums J/* grupas cilvēkiem, kas pieteicēju nogalināšot zemes īpašuma dēļ, taču pieteicējs vairs kā apdraudējumu nepiemin */Nosaukums A/* grupu.

Pieteicēja izcelsmes valstī vietā, kur, kā var saprast, atrodas arī pieteicēja ģimenei piederošais zemes īpašums, joprojām dzīvo pieteicēja ģimenes locekļi, tostarp pieteicēja tēvs un brālis, pieteicējs nav minējis, ka zemes īpašums būtu vardarbīgi atņemts vai ģimene būtu pakļauta reāliem draudiem saistībā ar šo zemes īpašumu.

No publiski pieejamās informācijas konstatējams, ka Pakistānā patiešām ir darbojusies */Nosaukums A/* grupa – noziedzīga grupa, kura darbojas augstu amatpersonu piesegā un kuru darbības bija vērstas uz to, lai atņemtu cilvēkiem īpašumu, zemi, kā arī dzīvojamo telpu, nelikumīgi piesavinoties īpašumus, iebiedējot un šantažējot īpašniekus, viltojot dokumentus un iesniedzot fiktīvas prasības. Iztrūkstot ātram un efektīvam tiesībaizsardzības mehānismam valstī, sabiedrība nav spējīga aizsargāt savus īpašumus. Policija bieži vien neiesaistās šo konfliktu risināšanā, aizbildinoties, ka šie strīdi risināmi civiltiesās, bet tiesvedības ir dārgas, ilgstošas un nogurdinošas. Jau 1993. gadā Pakistānā tika pieņemts likums */Nosaukums A/* grupas izskaušanai. 2005. gadā Pakistānā tika pieņemts likums par nelikumīgu atsavināšanu. Tātad Pakistānā ir izveidots tiesībaizsardzības mehānisms */Nosaukums A/* grupas darbības ierobežošanai un izskaušanai. Aktuālā informācija par situāciju pieteicēja izcelsmes valstī saistībā ar */Nosaukums A/* grupas darbību liecina, ka Pakistānas iedzīvotājiem, it īpaši pieteicēja dzīvesvietā – /Nosaukums G/ provincē, kur 2021. gadā /Nosaukums G/ valdība, cīnoties pret */Nosaukums A/* grupējumu, ir izveidojuši palīdzības tālruni, radot iespēju telefoniski informēt par */Nosaukums A/* grupējuma prettiesiskajām darbībām, to radīto aizskārumu. Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka pieteicēja ģimenei izcelsmes valstī nebūtu iespējas saņemt tiesisko aizsardzību */Nosaukums A/* grupējuma radītā apdraudējuma dēļ (*https://lawyersofpakistan.com/every-lawyer-must-know-these-anti-qabza-mafia-laws/*; *https://ljcp.gov.pk/*; *https://ljcp.gov.pk/SiteImage/Publication/130.pdf*).

Pieteicēja tiesai sniegtajos rakstveida paskaidrojumos norādītajai informācijai par aktuālajiem notikumiem pieteicēja ģimenē Pakistānā tiesa nepiešķir ticamību, jo, kā konstatēts iepriekš, */Nosaukums A/* grupas darbības mērķis un šai nolūkā īstenotās aktivitātes ir vērstas uz zemes īpašumu iegūšanu, tātad loģiski būtu sagaidāms, ka iespējamās */Nosaukums A/* grupas darbības būtu vērstas pret zemes īpašnieku – pieteicēja tēvu, kurš, kā norādīts iepriekš, vēl joprojām dzīvo pieteicēja izcelsmes valstī. Pieteicējs nav norādījis par pieteicēja ģimenes locekļu veiktajām darbībām saistībā ar tiesiskās aizsardzības iegūšanu izcelsmes valstī. Tāpat pieteicējs nav vērtējis un izmantojis iespēju ģimenei zemi atsavināt, kas noregulētu šo situāciju un izbeigtu iespējamo vardarbības apdraudējumu no */Nosaukums A/* grupas puses.

Norādāms, ka */Nosaukums A/* grupējuma darbība aptver nekustamā īpašuma tirgu, apdraudot nekustamā īpašuma īpašniekus, proti, šī grupējuma darbība skar privāttiesisku jautājumu loku. Taču, kā norādīts šā sprieduma 6.

punktā, bēgļa statusa piešķiršanas priekšnosacījums ir personas pamatotas bailes no vajāšanas sakarā ar viņas rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, kuru dēļ persona ir bijusi spiesta izceļot no izcelsmes valsts. Tiesa secina, ka šādi apstākļi lietā nav konstatējami, proti, pieteicējs nav sniedzis informāciju par to, ka pieteicējs izcelsmes valstī būtu saskaries ar vajāšanu, kas saistīta ar kādu no Patvēruma likuma 37. panta pirmajā daļā minētajiem vajāšanas iemesliem.

Tādēļ tiesa atzīst par pamatotu Pārvaldes secinājumu, ka lietā nav konstatējami priekšnoteikumi bēgļa statusa piešķiršanai, un pieteicēja pieteikums daļā par bēgļa statusa piešķiršanu ir noraidāms.

[9] Pieteicējs arī lūdzis piešķirt viņam alternatīvo statusu Latvijā. Tādēļ izvērtējams, vai pastāv priekšnoteikumi šāda statusa piešķiršanai.

Saskaņā ar Patvēruma likuma 40. panta pirmo daļu uz alternatīvo statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kuram nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar šā likuma 37. panta pirmo daļu un uz kuru neattiecas šā likuma 46. panta nosacījumi, ja ir pamats uzskatīt, ka viņš pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

Patvēruma likuma 41. pants skaidro, ka smags kaitējums šā likuma izpratnē ir: 1) nāves soda piespriešana patvēruma meklētājam vai tā izpilde; 2) patvēruma meklētāja spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana; 3) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

[10] Pieteicējs nav norādījis, ka izcelsmes valstī viņam draudētu nāves soda piespriešana vai tā izpilde. Kā konstatēts šā sprieduma 7.3. apakšpunktā, pieteicējs sākotnējā intervijā ir apliecinājis, ka nav sodīts un nav aizdomās turamais par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu. Tādēļ nav konstatējams Patvēruma likuma 41. panta 1. punktā noteiktā smagā kaitējuma risks, pieteicējam atgriežoties izcelsmes valstī.

Tāpat nav pamata secināt, ka pieteicējs, atgriežoties izcelsmes valstī, varētu saskarties ar spīdzināšanu, necilvēcīgu vai pazemojošu sodīšanu Patvēruma likuma 41. panta 2. punkta izpratnē.

[11] Šā sprieduma sastādīšanas brīdī nav ziņu par Pakistānas teritorijā notiekošiem starptautiskiem vai iekšējiem bruņotiem konfliktiem Patvēruma likuma 41. panta 3. punkta izpratnē.

Izvērtējot tiesai publiski pieejamos ziņojumus par situāciju Pakistānā, atzīstams, ka tā jau ilgstoši tiek raksturota kā sarežģīta gan iekšējo politisko, etnisko un reliģisko konfliktu dēļ, gan ārpolitisko nesaskaņu ar kaimiņvalstīm dēļ – Indiju, Afganistānu un Irānu. Vienlaicīgi tiesa nekonstatē, ka šā brīža situācija Pakistānā būtu klasificējama kā tāda, kurā norisinātos starptautiski vai iekšēji bruņoti konflikti, kā rezultātā būtu plaši izplatīta vardarbība, kas radītu smagus un individuālus draudus civiliedzīvotāju dzīvībai vai veselībai. Lai arī starptautiskās cilvēktiesību aizsardzības organizācijas *Human Rights Watch* un *Amnesty International* ziņo par starpgadījumiem, tajā skaitā teroristu uzbrukumiem (Beludžistānas provincē, Pakistānas dienvidrietumu daļa, kā arī Afganistānas pierobeža), nav atzīstams, ka tiem būtu ilgstošs un visaptverošs raksturs, lai varētu runāt par pastāvīgu, iekšēju, bruņotu konfliktu. Teroristu uzbrukumi pamatā ir reģionāli, neaptverot visu valsts teritoriju (*Human Rights Watch. Pakistan.*pieejams: *https://www.hrw.org/asia/pakistan*; *Amnesty International, Pakistan,*pieejams: *https://www.amnesty.org/en/location/asia-and-the-pacific/south-asia/pakistan/report-pakistan/; https://acleddata.com/update/asia-pacific-overview-december-2025*).

Kaut arī starptautiskās cilvēktiesību aizsardzības organizācijas *Human Rights Watch* un *Amnesty International* ziņo par starpgadījumiem, tajā skaitā teroristu uzbrukumiem, nav atzīstams, ka tiem būtu ilgstoši intensīvs, visaptverošs raksturs, lai varētu runāt par pastāvīgu, visaptverošu valsts iekšēju, bruņotu konfliktu (*https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/pakistan*; *https://www.amnesty.org/en/location/asia-and-the-pacific/south-asia/pakistan/*).

Līdz ar to tiesa pievienojas Pārvaldes viedoklim, ka nav pamata konstatēt, ka Pakistānā, /Nosaukums G/ provincē, kur ir pieteicēja dzīvesvieta viņa mītnes zemē, kā arī pieteicēja ģimenes dzīvesvietā /Nosaukums B/, Ziemeļrietumu

pierobežas provincē, notiktu starptautiski vai iekšēji bruņoti konflikti, kas radītu smagus un individuālus draudus civiliedzīvotāju dzīvībai un veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ.

[12] Ņemot vērā šā sprieduma 10. un 11. punktā minēto, tiesa secina, ka nav pamata pieteicējam piešķirt alternatīvo statusu Latvijā. Līdz ar to pieteikums arī šajā daļā ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīva procesa likuma 246.–251. pantu un Patvēruma likuma 49. panta sesto daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /Persona A/ (*/Persona A/*) pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru /Persona A/ tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā, izdošanu.

Spriedums ir galīgs un nav pārsūdzams.

Tiesnese S. Pone